

opusdei.org

"Mireino e sorriu... nese intre comprendín a miña vocación"

Entrevista a D. Xosé Araluce,
capellán da EFA Fonteboa,
publicada por Xosé Iglesias na
edición de Carballo de "La Voz
de Galicia"

13-02-2012

O 4 de outubro de 1976, tres
pistoleiros de ETA asasinaron no
portal da súa casa de San Sebastián
ao entón presidente da Deputación

de Guipúzcoa, Xoan María Araluce Villar. Os seus fillos, que estaban a acabar para comer nese momento, ouviron o tiroteo, no que tamén faleceron o chofer do político e os tres policíaas que lle escoltaban, e dous deles baixaron á rúa para comprobar que ocorrera. Entre eles, que entón tiña 17 anos, estaba o actual director espiritual de Fonteboa, o sacerdote José María Araluce Letamendía, quen asegurou na Voz dá Igrexa, de Radio Voz Bergantiños, que descubriu a súa vocación ese mesmo día. A súa familia, explicou, perdoou aos asasinos desde o primeiro momento.

- ¿Que ocorreu ese 4 de outubro de 1976?

Ese día, o de San Francisco de Asís, estábamos a comer en casa os nove irmáns, apurándonos porque despois tiñamos que ir ao colexio. Eran as dúas e dez da tarde e, de súpeto,

escoitamos o que ao meu me pareceu un choque entre coches, entón un dos meus irmáns levantouse dun salto, saíu ao balcón e gritou «¡papá!». Xusto nese momento véuseme o mundo encima, porque sabía o que ocorrera, xa que o meu pai estaba baixo ameazas. Un dos meus irmáns maiores e eu baixamos á rúa rapidamente e descubrimos o panorama, os tres escoltas tirados na rúa, mortos, e o seu chofer, moribundo, xunto ao coche [faleceu varias horas despois no hospital]. O meu pai estaba dentro do coche e aínda mantiña un fío de vida. Achegueime a el, miroume e sorriume. Xusto nese momento naceu a miña vocación, comprendino todo.

- ¿Unha mirada e un sorriso foron suficientes?

A vocación é un misterio e non se sabe nunca cando vai chegar, pero a

semente está aí desde o bautismo. No meu caso, aínda que pareza mentira, porque Deus escribe recto con liñas torcidas, sempre crin que o meu vocación lla debo á morte do meu pai. El era profundamente cristián e sempre nos deu moi bo exemplo, aínda que xamais nos tentou influír nin nada polo estilo. Con todo, ese día, ao verlle sorrir, entendín que se ía en paz, que había algo máis a parte desta vida. Foi un momento de gran confusión e eu inmediatamente púxenme a rezar.

- ¿Como reaccionou a familia ante o ocorrido?

A miña nai, que desde entón exerceu de pai e de nai, ensinounos a perdoar desde o primeiro momento. O meu pai chegou con vida ao hospital, pero morreu pouco despois e recordo que case inmediatamente o meu irmán maior declarou á prensa: «O meu pai ensinounos sempre a perdoar. Así

que todos nos perdoamos sempre de todo corazón». Aos poucos días, en televisión, a miña nai volveu falar de perdón, o que lle custou moitos desgustos, porque houbo moita xente que non entendeu a súa postura e dicían que se estaba aliñando cos terroristas. Foi unha experiencia moi forte que nos fixo pensar moito, e dinme de conta de que ou tes a mirada posta cara ao divino ou o mundo véñeseche abaixo.

- e entón fíxose sacerdote.

A historia dun sacerdote é porse en mans de Deus. Estudei Ciencias Biolóxicas na Universidade de Navarra e ao mesmo tempo estudaba un pouco de teoloxía. Ao acabar a carreira funme para Roma e alí formeime. Volvín a Pamplona a facer o doutoramento en Dereito Canónico e nada máis ordenarme, en agosto do 88, vinme para Galicia, que se converteu na miña primeira noiva e

espero que sexa a definitiva. Estiven na Coruña, en Ourense, en Santiago e agora en Coristanco.

- ¿Custoulle adaptarse a Galicia?

Eu atopei aos galegos e aos vascos moi compatibles, cun carácter moi similar. Si é verdade que cando falei por primeira vez cun rapaz e pregunteille a idade, el contestoume «¿e logo?» E eu pensei, «¡pois logo non sei que che preguntarei!». A verdade é que en Galicia non tiven ningún problema e síntome moi, moi a gusto.

Xosé Iglesias - Carballo / La Voz de Galicia

sorriu-nese-intre-comprendin-a-mina-
vocacion/ (05-08-2025)